

Litografie

Cermaque

Valentino,
to už sněží
nebo ses jen ze sna dotkla mojí tváře?
Valentino

Co lze stihnout za jedinou noc,
co stačí vyrůst než sad rozpustí se v páře,
Valentino

Zkušenou dlaní,
pátráš po úchopu
na trvdé skále mé hrudi.

Pokud ho nenajdeš do svítání,
volným pádem se vzbudíš.

Nad ránem skláři vytáhnou z pece
mé ještě horké skleněné srdce,
ve kterém zůstal ukrytý
tvůj dech.

Vítr jde od Sudet,
nůž visí nad světem,
těžko říct co bude,
sotva vím, co je teď.

Snášíš se na mě jak sníh
na štíty střech.

Sníh se otřel o zvony,
jako prsty světice,
která se ptá svědomí,
zda není hřích modlit se
a své víře bez kontur
slovy dávat hranice.

Čtyřtisící Jom Kipur,
Bůh se k světu přitulil,
ze tmy sněží na stromy,
milenci už usnuli,
ráno po nich zůstala
- proleželé matrace -
malá litografie.

Jako stopa ve sněhu
co tu zbyla o tanci,
než ji i den rozpíje.